

Referat nr. 4

Fluxurile turistice internaționale

Bibliografie

G. Erdeli, C. Braghină, D. Frăsineanu, “Geografie economică mondială”, Ed. Fundației *România de mâine*, București, 2000

Student
Ene Florina Ionela
An I
Grupa 124
Meteorologie-Hidrologie

Turismul reprezintă ansamblul relațiilor și fenomenelor ce rezultă din deplasarea și sejurul temporar al persoanelor care călătoresc cu scopul bine definit de a se destinde și recrea.

Fluxurile turistice presupun în primul rând o deplasare temporară a persoanelor în funcție de dimensiunea cererii, de potențialul turistic, de distanța la care se găsește, de accesibilitatea și de prestigiul pe care îl deține regiunea de primire. Ele reprezintă expresia cea mai concretă a activității turistice. Aceasta a cunoscut o dezvoltare mare în a II-a jumătate a sec. XX (conform OMT, 4 mld oameni călătoresc în afara reședinței). Cea mai mare parte din activitatea turistică revine *turismului intern* a cărui dezvoltare diferă de la o țară la alta. Acesta are vechi tradiții în Europa Centrală (Elveția, Austria, Germania, etc), Europa Meridională (Italia, Spania), Europa Occidentală (Franța, Marea Britanie), în Japonia, SUA, etc.

Turismul internațional reprezintă deplasarea și călătoria unor persoane în afara granițelor pt recreere, destindere, cunoaștere. S-a dezvoltat pe seama evoluției social-economice generale, a democratizării relațiilor dintre state, a ridicării nivelului de civilizație. Activitatea în acest domeniu a început din perioada interbelică prin înființarea Uniunii Internaționale a Organizației Oficiale de Turism (UIOOT-1925) cu sediul la Geneva. Ulterior ea a devenit Organizația Mondială a Turismului (OMT) cu sediul la Madrid. Turismul internațional e specific în special țărilor dezvoltate. Amploarea cea mai mare se desfășoară între țările Europei, între Europa și America de Nord și între America de Nord și Centrală.

Activitatea turistică internațională se analizează pe baza unor indicatori ce exprimă cel mai fidel intensitatea, cantitatea și calitatea turismului. Acești indicatori sunt:

- nr turiștilor străini (stabilit de nr vizelor la frontiere sau nr sejururilor)
- veniturile anuale (exprimate în \$ SUA)

Cele mai ridicate fluxuri internaționale (80% din sosiri) se realizează în Europa de Vest, America de Nord, noile țări industrializate ale Asiei.

Cererea turistică internațională se caracterizează prin mari inegalități și printr-o orientare preponderentă către țările dezvoltate. Țările în curs de dezvoltare sunt în progres la acest capitol, ele reprezentând o treime.

De asemenea se remarcă tendința de creștere a sosirilor, dar cu o evoluție diferită. Astfel, între anii 1975-1997, sosirile au crescut de peste 3 ori în Asia de Est și zona Pacificului spre deosebire de Asia de Sus ce a înregistrat o creștere de doar 3 procente (0.70% - 0.73 %). Țările europene dețineau în 1997 60.4 % din sosirile turiștilor internaționali. Pe Glob sosirile au crescut de la 222 mil. (1975) la 455 mil. (1990) și la 475 mil. (1997).

Odată cu fluxurile turistice s-a modificat și preponderența tipului de transport. Astfel cererea pt transport aerian crește în detrimentul celui rutier sau feroviar.

Un alt capitol care a evoluat e reprezentat de încasările din turism. Aceasta, în perioada 1985-1997, au cunoscut o creștere de 126.2% față de cele din exporturi, ce au crescut cu doar 80.2%.

În cazul destinațiilor turiștilor, Europa se află pe primul loc cu sosiri de 60.46 % din total și încasări de 52.82 %, mai mici decât ale Asiei de Est și zonei Pacificului. Africa și Asia de Sud au sosiri și încasări reduse. Pe primele locuri la încasări se situează SUA, Franța, Italia, Germania și Canada.

Contribuția turismului internațional la economia țărilor receptoare de turiști străini variază în funcție de regiunea geografică a lumii. De aceea el are un rol determinant în Marea Caraibilor și în Europa Meridională. Astfel, se remarcă ponderea încasărilor din turism față de cele din export: 24.9 % - pt țările din Marea Caraibilor, la 19 % - America de Nord, 18 % - Europa Meridională, 3.5 % - Africa de Vest, 1 % - Europa Estică, 5.5 % - Europa Vestică, 7.8 % - America de Nord.

Turismul internațional pe continente

Europa

Creșterea sosirilor turistice e inferioară mediei mondiale, scăderea relativă a cererii turistice e cauzată de ascensiunea noilor țări turistice, cum ar fi cele din Asia SE ce răstoarnă repartiția internațională a activității economice.

Între 1970-1997 nr de turiști internaționali sosiți în Europa a crescut (de la 133 mil. la 288 mil.), cu toate că ponderea în totalul mondial a scăzut (de la 68.16 % la 60.46 %).

Marii emițatori de turiști către Europa sunt tot țările europene (Germania, Marea Britanie, Italia, Franța, Olanda, Elveția, Spania, țările nordice) dar și SUA.

Fluxurile turistice care au destinația Europa sunt îndreptate spre Europa de Sud și Meridională care în 1997 au înregistrat 72 % din sosiri, 80 % din încasări, pe primele locuri situându-se Franța, Spania, Italia.

Europa dispune de cele mai mari capacități hoteliere din totalul mondial pe anul 1997 (44.7 %), la oferta hotelieră remarcându-se Europa Sudică și Occidentală (77.2 %).

America

Între 1970-1977 sosirile au înregistrat o creștere de la 48 mil. la 101 mil., dar ponderea turismului a scăzut în aceeași perioadă de la 25.5 % la 20.1 %. Ocupă locul 2 după Europa. Preponderent este aici turismul intra-regional (79 % din sosiri-1997). Aici se găsesc primele țări emițătoare de turiști: SUA, Canada, Mexic, Argentina, Brazilia, Venezuela.

Procentul încasărilor (28.2 % - 1997) este mai mare decât cel al sosirilor (20.9 %). Pe lângă America de Nord (77 % din încasări, 76 % din sosiri) se remarcă și Marea Caraibilor (13 % din încasări, 12 % din sosiri). America de Sud are 10 % din sosiri și 9 % din încasări.

Capacitățile hoteliere mondiale sunt de 38.5 % (locul 2), dar cu diferențe regionale: America de Nord – 85 %, America Centrală – 0.86 %, Marea Caraibilor – 3.14 %.

Africa

Sosirile au un procent mic (3.6 % din totalul mondial), cauzat de dezvoltarea economică redusă, insuficiența infrastructurii de transporturi, lipsa mijloacelor financiare. Printre avantajele s-ar număra: patrimoniul turistic natural, situarea (mai ales a Africii de Nord), țările tropicale se găsesc pe aceleași fuse orare ca și țările europene. Însă sosirile au cunoscut totuși o ușoară creștere (2.9 % - 1985 – 3.6 % - 1997). De asemenea a crescut cererea turistică de 13 ori în ultimii 15 ani. Fluxurile au crescut și ele de 2.1 ori.

Încasările sunt scăzute, doar 1.9 % din totalul mondial. Oferta turistică are un procent de 2.9 % din totalul mondial (Maroc și Tunisia – 45.5 % ; țările din Africa Centrală – 11.1 %).

Asia de Est și Sud-Est

Aici sunt noile țări turistice: Japonia, China-RAS Hong Kong (RAS-Regiunea administrativ specială), Singapore, Thailanda, Malaysia, Rep. Coreea, Prov. Taiwan (China) și Indonezia. Principalele motivații turistice sunt: turismul de afaceri (către țările industrializate), turismul de loisir (către stațiunile balneare), turismul comercial (către China-RAS Hong Kong, Singapore).

La cererea turistică primează Japonia, Rep. Coreea, Taiwan care însumează 61 mil. sosiri în 1997, adică 12 % din total. În perioada 1980-1997 nr sosirilor a crescut de 3 ori.

Prima țară emițătoare din zonă este Japonia (15.3 % din total-1997) urmată de Singapore (8.9 %).

Turismul intra-regional deține 75.9 % din fluxurile turistice internaționale.Încasările au cunoscut o creștere rapidă spre deosebire de sosiri (8.3 %-1980 – 15.4 %-1997).

Principalele destinații sunt China și Hong Kong.Țările din zona Pacificului înregistrează 4.3 % în Polinezia,Melanezia și Micronezia și 6 % în Australia și Noua Zeelandă.

În Singapore,Thailanda,Indonezia,Malaysia,Rep.Coreea (40 %-procentul de primire) se înregistrează cele mai mari creșteri ale capacității hoteliere.China-Hong Kong și Prov.Taiwan au un procent de 38 % la primire.De asemenea aici s-au format lanțuri hoteliere precum hotelurile Mandarin,Shanrila,Peninsula.

Așadar,turismul a devenit în zilele noastre o activitate la fel de importantă precum cea desfășurată în alte sectoare-chei din economia mondială (industrie, agricultură, comerț). Fenomenul turistic este extrem de greu de delimitat deoarece, ca orice activitate umană, cade sub incidența studiului interdisciplinar, antrenând deopotrivă economiști , geografi, psihologi și sociologi.